

ROSSENDO ARÚS Y ARDERIU

48
=
UN

AMBO DE REGIDORS

fi de pessa en un acte y en prosa catalana

4

BARCELONA

ESTABLIMENT TIPOGRÀFICH D' EN JOAQUIM SOLÉ Y PIQUÉ

Carrer de Sant Domingo del Call, núm. 3

1888

UN AMBO DE REGIDORS

UN
AMBO DE REGIDORS

fi de pessa en un acte y en prosa catalana

ENGIPONAT PER EN

ROSSENDO ARUS Y ARDERIU

Estrenat en lo Teatro de Novetats

la nit del dissapte, 29 Abril del any 1882

BARCELONA

ESTABLIMENT TIPOGRÁFICH D' EN JOAQUIM SOLÉ Y PIQUÉ

Carrer de Sant Domingo del Call, núm. 3

1888

Obras dramáticas catalanas del mateix autor

- La Taberna**, drama popular en 7 actes [1]
- Claudi F.** drama en 6 actes y en prosa.
- Los Pastorets**, drama biblich sacro, en 5 actes y en vers.
- Justicia Catalana**, drama historich en 4 actes y en vers [2]
- La Llucia dels cavells de plata**, magia en 3 actes y 24 quadros, en vers y prosa. [3]
- La Ventafochs**, narració fantàstica en 3 actes y en vers.
- La ma oculta**, entreteniment en 3 actes y en prosa.
- La Cambra**, comedia en 3 actes y en prosa.
- Primavera y Tardor**, comedia en 3 actes y en vers.
- Lo Compte en Jaume ó un drama en el Odeon**, guassa tràgica en 2 actes.
- Lo senyór Pere ó tot fugint se casan**, comedia en 2 actes y en vers.
- Lo primer any republicá**, revista política en 1 acte y en vers.
- ¡May més monarquiu!** actualitat en 1 acte y en vers.
- ¡Viva la federal!** apropòsit en 1 acte y en vers.
- May oblida la amistat**, alegoria en 1 acte y en vers.
- Qui busca troba**, ombrada en 1 acte y en prosa.
- ¡Via fora, somatent!** inspiració patriótica en 1 acte y 2 quadros.
- L' adoració dels tres Reys**, apoteosis sacro-biblich en vers y en 1 acte y 6 quadros.
- A dos rals la entrada**, passatemp en vers en 1 acte y 2 quadros.
- Lo plá de Palacio**, bromada en un 1 acte y en prosa.
- La Caritat**, fantasía en un acte y 8 quadros y en vers.
- Un Angel**, quadro dramàtich en un acte y en vers.
- La Societat del Born**, loa (4)
- Boigs fan bitllas**, modisme en 1 acte y en vers.

1 En coloboració ab don Eduart Vidal y Valenciano.

2 En coloboració ab don Joseph Me Lasarte.

3 Música de don Laureano Carreras.

4 Id. de don Joseph Ribera.

An' en Joseph M. Lasarte

PERA dedicarte alguna obra mera que s' ho val-
gués la pena, may no m' arrivara la ocasió, y
com m' he vist posat ja l' peu en lo estrep para
anarmen á l' altre barri, aprofito l' temps, y tot
just una mica revifat, estampo ton nom en la pri-
mera que surt á llum, que per dolenta que siga, t'
mostrará á la evidència, la bona intenció de ferte
patent l' entranyable amistat y l' afecte fraternal,
que t' professa

L' Autor

Barcelona 25 de Febrer de 1888

REPARTIMENT

CLARA.	<i>Senyoreta Adela Clemente</i>
COLOMA.	<i>Senyora Elcira Morera.</i>
TOMÁS SALETA.	<i>Senyor Joan Bertran.</i>
BALDOMERO.	» <i>Modest Santolaria</i>
UN MUNICIPAL.	» <i>Francisco Monner.</i>

LLOCH.—**Barcelona.**

EPOCA.—**Actual.**

INDICACIONS.—**Per part del actor.**

ADVERTENCIA IMPORTANT

En la escena xviii de desde qu' en Baldomero diu: «Mes suposis qu' es presenta una qüestió important» fins al final de la mateixa, lo Sr. Director podrá fer las supressions, modificaciones y adicions que jutji oportunas, á fi de que la conversa entre ls dos interlocutors, tinga sempre color d' actualitat, basantse com es natural, en los assumptos en que s' ocupi l' Ajuntament, y sigan del domini publich.

Lo delegat de obras dramáticas don Ramiro Monfort y Arxer, plassa de Santa Ana, n.º 8, 3.º pis, 4.ª porta, es l' únich encarregat pera autorisar la representació d' aquesta comedia, y ab ell deuran entendrers los que vulgan posarla en escena.

ACTE ÚNICH

Sala ben amoblada; portas al foro y á la dreita, es la que s' entra, dos de laterals; xemaneya, tocador, rellotxe, sofá, sillóns y una tauleta á la esquerra

ESCENA PRIMERA

COLOMA

(Ab un full de paper á la ma)

Sent lo senyor regidor, res mes facil que colocá' á n' en Quimet!... Quina sorpresa li daré... ell no ho sab!...

(Mirant lo paper)

Ho demana mes bonich! y tot es en castellá!... Una pesseta me 'n ha fet pagar lo memorialista de la Vi-reyna, que m' treu los comptes cada dia.

(Veyent á doña Clara)

Ah! la senyora... No fa cara d' estar d' humor.

(Donya Clara entra sofocada y neguitosa)

ESCENA II

Doña CLARA. COLOMA

CLA. Si savias lo que 'm passa?...

COL. A vosté?...

CLA. (Indignada)

Me segueixen desde la Rambla.

COL. Com fa tant de goig!...

CLA. Aquesta no es una rahó.

- COL. Vaya! Qui es ell?...
- CLA. Un insolent.... Mes d' un quart que 'm vé detrás...
- COL. Jove?
- CLA. No l' hi vist; no m' hi girat. Al arribar á casa m' hi cregut salvada; res d' aixó... l' hi sentit parlar ab lo porter...
- COL. Es decidit?
- CLA. Y tant!.. Lo compte capás fins de pujar.
- (Se sent un timbre)
- COL. Justa la fusta; han trucat.
- CLA. Corra, ves, dígasli á la minyona que no l' obri, que li digui que 'l meu senyor encare no ha sortit de casa... qu' es aquí...
- COL. No s' hi amohini.
- (Anantsen)
- CLA. Tu m' fas riurer!.. Seguirme á mi!..
- COL. (Anant á la porta y retrocedint)
- Tot inútil; ara l' obra.
- CLA. Tréulo, treulo depressa ¡quin escándol!
- (Entra al seu quarto, porta esquerra)
- COL. Me sembla que no es l' hora de parlarli de lo d' en Quimet.
- (Surt Baldomero ab un mocador á la má)

ESCENA III

COLOMA, BALDOMERO

- BAL. Donya Clara Saleta?
- (Coneixentlo)
- COL. Ay, ay!..
- BAL. Coloma!
- COL. Don Baldomero!
- BAL. Tu aquí?..
- COL. Ja ho veu.

- BAL. De criada?
- COL. De cambrera, si no li sap greu.
- BAL. T' enfilas!..
- COL. No qu' anirém á menos, si coneix...
- BAL. Fa temps que vas sortir?..
- COL. De casa la viuda? tres semanas... Està bona donya Balbina?
- BAL. Ella s' ho sap.
- COL. Donchs qu' hem tronat?
- BAL. Leri leri quan tu'.. Que 't diré? Los tresos van cap avall...
- COL. Los tresos? .
- BAL. No sabs qu' es, paper de l' Estat?
- COL. Aixó si, res.
- BAL. Com res?
- COL. No diu paper del estat? donchs si ha estat, ja no es res... Un paperot.
- BAL. Cabal, un paperot.
- COL. Y quina solta te?
- BAL. Molta... Veus? quan puja... á las horas penso en casarme.
- COL. Y quant baixa?...
- BAL. A fer economías... esperant que puji... Y mentres arriba aquesta ocasió, lo temps que 'm sobra, l' inverteixo en fer conquistas...
- COL. Seguint senyoras...
- BAL. No m' agrada pas, però filleta son los preliminar... No pots passarhi per menos, quant veus una bona mossa que t' agrada, y no coneixes. Jo he vist á la teva senyora, japa al darrera á fe 'l gosset! entra en aquesta casa, no m' deturo, demano 'l seu nom al porter, ell me mira indignat... jo trech los meus papers de la butxaca ¡dich!.. lo portamonedas, li allargo un duro, me mira eternit, pren la moneda y ab la gorra á la ma, me diu respetuós: Donya Clara Saleta, segon pis, primera porta...

- COL. Aixó per un duro!..
- BAL. Trovas que li he donat massa? Jo só aixis, molt espléndit; llenso un duro y tant tranquil! Ja ab las senyas del porter, me poso á la ma aquest mocador brodat...
- COL. Pe qué?
- BAL. Oh, es medi ingenyós inventat per mi! Quant vuy ferme conegut d' una senyora, me presentò á casa seva ab un mocador de batista brodat, á la ma, es aquest, sempre 'l mateix, y li dich: Senyora, tinch lo gust de portarli aquest mocador, que vosté ha perdut sense adonarsen...
- COL. Més ella li respon... S' equivoca, aquest mocador no es meu.
- BAL. Perfectament, vas bé... Més jo, que no hi tinch cap tel,
(Tocantse la punta de la llengua)
li replico: Ja ho sabia, senyora, dignis perdonar aquest subterfugi, aquesta excusa, á un insensat que... etcetra... etc... etc... y aqui una declaració volcánica. Demanan, de angels d' amor, de gacelas y de ¿no es verdat, vida mia?..
- COL. ¿Y dona aquest medi?..
- BAL. Sí; dona... No sempre; ey... Alguna vegada... pocas per desgracia... Però quant surt bé, al cap de sis ó set días, posemni vuyt... es molt raro que la individua, no 'm digui baixant la vista... Ay Baldomero ¡ay Baldomero!.. Te faig franch de lo demás...
- COL. Lo qu' es avuy, lo medi del mocador no li sortirá.
- BAL. Ja 'n trobaré un altre; aixó array ne tinch un magatzem.
- COL. Tots li darán lo mateix resultat; la senyora m' ha dit que 'l despedís...

BAL. Ja hi estich fet á que 'm treguin.....
no 'm preocupa gens.

COL. Anyadint que si vosté no se 'n deter-
minava, li fes present que 'l senyor
es alli dins...

BAL. Es senyor? (Ab malicia)

COL. Ja ho crech: porta levita y barret.

BAL. Vull dirte... propi; ¿si es casada?

COL. Per l' iglesia y pel civil.

BAL. Aixó es més serio... Qui es ell?

COL. Es ell; un... un home...

BAL. Ja m' ho he pensat desseguida. Com
se diu?

COL. Don Tomás Saleta.

BAL. No 'l conech. De que fa?

COL. De res... de regidor...

BAL. Calla!.. qu' es aquest furibundo ateo,
qu' ha fet un discurs en contra de las
professons?...

COL. Lo del discurs no ho sé; en quan á
ser ateo, no senyor, no 'n té cap
d' ofici, viu de renda.

BAL. (Ap.) Mosca! la dona d' un represen-
tant del poble... Però, que hi fa?.. qui
no posa l' ventra en perill... (Alt.) Tens
rahó, noya, ho confesso, 'l medi ingi-
nyós inventat per mi, no 'm ressor-
tiria.. Afortunadament tinch pésquis,
y ja n' hi trobat un altre.

(Va á la tauleta s' assenta,
agafa paper, y escriu)

COL. Que fa?..

BAL. No ho veus!.. escrich.

COL. A la mestressa?

BAL. Encertat.

COL. Es qu' ella m' ha dit...

BAL. Que 'm despedissis ja ho sé!

(Dantli una moneda)

peró no t' ha dit, que no prenguessis
un duro, si te l' allargavan ab tota
bona voluntat.

- COL. No.
(Prenent la moneda)
- BAL. Ni tampoch, aquesta carta, que al darli li dirás...
- COL. Li diré...
- BAL. Que no 's tracta de res de lo qu' ella s' puga imaginar, sino de la salvació de Barcelona...
- COL. Qu' está perduda?
- BAL. A tot serho. A quin hora surt de casa?
- COL. Qui?
- BAL. Lo soci, 'l papo, l' amo.
- COL. Luego; á las quatre se 'n va á casa la Ciutat.
- BAL. Jo tornaré d' aqui una estoneta.
(Mirant lo rellotxe)
A las quatre tocadas.
(Anantsen)
Fins d' aqui un quart; y no 't des-cuidis de dirli, qu' es qüestió de salvar á Barcelona.
(Se n' vá)
- COL. Aquest si qu' es un home que no 's detura... Mentres que no li trenquin las camas... ne tinch una por!..
(Surt Clara)

ESCENA IV

COLOMA, CLARA

- CLA. Ja se 'n ha anat?
- COL. Si senyora;
(Allargantli la carta)
deixant aquesta carta pera vosté.
- CLA. Pera mi? Com t' has atrevit á pèndrerli?
- COL. Perque no es lo que 's pensa.
- CLA. Com?
- COL. Es pera salvar á Barcelona.
- CLA. Qué dius?

- COL. Vegi.
(Allargant la carta)
- CLA. Dom.
- COL. Tingui.
- CLA. (Despres de llegir)
- En efecte, aquest senyor no es un atolondrat... un taritarot; es un regidor!..
- COL. Regidor!.. (Ap.) Vamos, ara si que 's veu que 'n fan á qualsevol.
- CLA. (Donantse importancia)
- Y com sembla qu' ahi en Tomás va pronunciar un discurs molt avansat... aquest senyor se voldria entendre ab mi... á veurer si ab la meva influencia... jo, decanto á n' en Tomás... Me proposa un programa... No es cap disbarat, al contrari... concecions recíprocas...
- (Ab orgull)
- Compta ab mí... no va mal!...
- (A Coloma)
- Aixis que don Tomás hagi sortit, vindrá aqueix senyor; feslo entrar desseguida.
- COL. Está bé. (Ap.) Mira l' truhan, ha sapigut tocá 'l registre.
- CLA. (Després de tornar á llegir la carta)
- (Ap.) La meva influencia... figurar en política... Era la meva constant aspiració.
- (A Clara)
- Estich contenta... molt contenta!
- COL. Aixis no pendrá en mal, que li parli d' en Quimet?...
- CLA. De quí dius?
- COL. Es lo qui enrahono..... l' que s' té de casar ab mí; y 'l voldria colocar..... ferlo home...
- (Trayent la selicitut de la butxaca)

Miris aquí tinch l' escrit, y si vosté l' donava á don Tomás porque 'l firmes, tot estava arreglat...

CLA.

(Llegint)

En mi cualidad de regidor concejal del municipio del ayuntamiento. .

COL.

Es en castellá.

CLA.

(Llegint)

Pido se coloque á Joaquin...

COL.

Vol dir en Quimet.

COL.

(Llegint)

Castanyé, para secretario, escribiente, mostazan, mozo de plaza, sereno, vigilante, de los que llevan las literas, de los que tiran el cordel á los perros, alguacil ó municipal de pié..... Ah! tambien serviría de caballo. Es decir cualquier cosa, mientras cobre...

COL.

Eh! qu' está bé? una pesseta m' ha costat.

CLA.

Lo dret de demanar ningú l' quita, es molt just.

COL.

Vaya!

CLA.

Desgraciadament en Tomás, segons los periódichs, diu que tè jurat no demanar res pera ningú.

COL.

Aixís...

(Trista, prenen la sollicitut)

CLA.

Deixa estar... jo l' hi feré firmar... firmará porque m' ho proposo, porque ho vuy... Ja es hora que las senyoras fem algun paper en política.... Se compta ab mí, y jo ls' provaré que han obrat acertadament.

COL.

Vosté m' promet?..

CLA.

Sí; refiaten; firmará, jo t' ho prometo.. y més encara, á ulls cluchs!..

COL.

Ah, senyora!

CLA.

Ell vé; jo 't cridaré d' aqui un rato y 't tornaré la sollicitut... firmada!

Col. Li agrahiré molt.

(Se n' va pel foro. Surt don Tomás, porta de la esquerra, distret sense veurer á Clara; poch á poch se dirigeix al prosceni, s' adelanta y diu confidencialment al públich, lo que segueix; molta naturalitat)

ESCENA V

TOMÁS. CLARA

To. Jo!..

(Repensantse)

Un servidor de vostés, se diu Tomás Saleta; però no só regidor... es un altre Tomás Saleta 'l que ho es... La dona 's creu que só jo. Fent no mes una setmana que l' ajuntament ha pres possessió, he pogut fins ara, prolongar la seva falsa creencia!

CLA. (Ap. mirantsel)

Deu preparar algún discurs.

To. (Seguint)

Més me dirán vostés, per quin diable de circumstancias, s' ha vist obligat vosté, á no desenganyarla? Ah, fillets meus, (dispensin de la franquesa) si l' hagués treta del seu engany, tenia de confessarli...

CLA. (A Tomás)

Saps quina hora es?

To. (Al públich)

L' han sentida?.. Es ella... Sí estés-sim sols los ho contaría tot...

(Girantse á Clara)

Deyas...

CLA. A casa la Ciutat t' esperan.

To. Sí, si, me 'n hi vaig.

(Dissimuladament al públich)

Li tinch de dir que me 'n hi vaig; com que 's creu que so de l' olla.

(Anantsen)

- CLA. Espérat una miqueta.
To. Tant com vulgas.
CLA. Tenim de parlar.
To. T' escolto, parla, parla.
(Prenentli carinyosament lo bras y fent posturas)
- CLA. Ja sé perque, dant per pretest de que no hi va cap senyora, t' oposas á que 'm presenti una tarde al saló del Consistori; ja ho sé!...
- To. (Aterrat deixant lo bras de Clara)
Com; tú saps?...
- CLA. Sí; es que 't dona pena de que jo 't vegi seurer tot solet, á l' últim de la esquerra.
- To. (Al públich)
No so jo; es l' altre.
(Alt.)
Jo 't diré... es que á la dreta hi ha una corrent d' aire, y com jo m' encostipo ab tanta facilitat...
- CLA. No m' ets franch; hi ha un' altre cosa... May, devant meu, haurias pronunciat un discurs com lo d' ahí...
- To. Ah, tu saps que jo hi pronunciat un discurs?...
- CLA. Si qu' ho sé...
- To. (Al públich.)
Jo no.
- CLA. Encara no hi ha detalls, pero sembla que vas estar terrible...
- To. (Al públich)
L' altre.
(Alt.)
Si... la paraula té aixó... una vegada s' comensa, sense que te 'n adonis... vas augmentant, augmentant... creixes, creixes... t' enfadas, t' incomodas, cridas, accionas, com un epileptich, dius le que no vols... y al acaba

trovas á tres quarts de quinze del comensament...

CLA. M' estrinya... y m' admiras: Jo 'm pensava que 't conceixia; en la vida íntima no 'n tens res de exaltat... al contrari, ets una malva.

(Ab convicció)

Una pasta...

To. (No sabent que dir)

Oh!..

CLA No diguis que no, en la íntimitat ets d' un gènit passiu.. Ara al Consistori, se veu qu' es un altre cosa.

(Moviment d' impaciencia d' en Tomás)

No farás tart; diré que 't vagin á buscar un cotxe... De lo que deyam, ja 'n parlarem més tart.

To. (Ap.) Respiro.

CLA. (Ap.) Quant m' hauré vist ab l' altre que té de venir. (Alt.) Los discursos com lo teu, tenen la contra gravíssima de que espantan á la gent de sa casa, s' esparveran, y si compres alguna cosa, recelan en fiar y t' envían la factura...

To. Bé, pagas al comptat; aixis potsé 's tranquilisará la gent de sa casa!..

CLA. Es lo que faig, pago...

(Ap. rient)

Tu firmarás.

(Se 'l mira)

To. Que miras tan fixo?..

CLA. A tu!.. Tu m' aconsellas que pagui... però jo sé com estich de fondos y... veus? á la modista tinch lo capritxo de ferla esperar... No 'm fa la forsoosa, la dona, no 't creguis; però 'm vé ab la exigencia de que tú, per doná 'l conforme á la factura, hi posis al peu la teva firma.

To. Lo qual vol dir que deu ser d' una suma respectable...

CLA. T' enfadas?

To. (Contenintse)

No, que rich...

CLA. N' estava segura que 'm renyarias!..

To. Jo renyarte!.. puch ferho?.. No, no t' inquietis, y á menos que 'l total no siga...

CLA. Es que jústament es...

To. (Alarmat)

Digas, veyam...

CLA. (Ab mimo)

M' hi resisfeixo.

To. Però dona...

CLA. (Fent la nena)

No vuy dirho.

To. Pera firmar, be ho tinch de veurer!..

CLA. No es indispensable.

(Ab molt mimo)

Saps lo que fariás, si tu fossis galán complert?..

To. Esplicat.

CLA. Firmarías ab los ulls tancats...

To. Oh!...

CLA. T' ho demano... y ho vuy. En cambi, quant tornis, t' ho diré tot, al peu de la lletra; y més, tocarás la indemnissació.

To. Avuy mateix?

CLA. En tornant.

To. Paraula?

CLA. T' ho juro.

(Ab monada fent la creu als llavis)

Jurat.

To. Si aixó pot acontentarte (Ap.) Necesito tanta indulgencia!..

(Asentantse y aclucant los ulls)

Ja no hi veig. Dónam la ploma.

CLA. Té.

(Estenentli la ma devant dels ulls)

Quants dits hi ha aquí?

To. Ahont?...

CLA. Oh, també pots fer la comedia!... y per mes assegurármén...

(Li posa la ma dreta devant dels ulls y ab la esquerra, li indica 'l puntahont deu firmar.)

Aquí.

To. (Alsantse despres d' haver firmat)

No dirás que no sigui atent... Voto ab tota confiança, los crédits suplementaris.

CLA. (Ap. contenta)

Ha firmat... firmat com volía... sense mirar...

(Toca 'l timbre)

(Ap.) Ja 'l tinch meu... ab aquesta arma, 'n faré d' ell lo que vulgui...

(Surt Coloma)

ESCENA VI

Mateixos, COLOMA

CLA. (A Coloma)

Té.

(Donantli 'l paper)

COL. Ha consentit?

CLA. De espontánea voluntat.

COL. Ni sé com pagarli... ni podré en tota la vida...

To. (Atmirat)

A que treu nas?..

CLA. Tracte es tracte, en tornant t' ho diré.

(A Coloma)

Vésten á buscar un cotxe pel senyor.

COL. Desseguida...

(Se n' vá Coloma)

ESCENA VII

CLARA, TOMÁS

CLA. Las quatre van á tocar; t' hi fet perdre 'l temps, y aixis no t' haurás de cansar.

TO. Però, esplicam...

CLA. Encare no. Aquest vespre tindrem una sentada sèria, parlarem de política...

TO. Perque no desseguida?

CLA. Perque d' ara fins á l s horas, passarán moltes cosas... hauré parlat ab una persona..

TO. (Inquiet)

Una persona?

CLA. Massa he dit; no m' treurás cap més paraula, y perque no m' obliguis á rompre 'l méu proposit, que tu ets molt dolent... me n' entro al quarto v' t deixo sol. Ves, ves á casa la Ciutat. En tornant nos veurem.

(Entra al quarto)

ESCENA VIII

TOMÁS

(Imitant á Clara, aixis que veu que se n' ha anat)

Ves, ves á casa la Ciutat; en tornant nos veurem... No hi ha motiu pera alarmarme... Y aquesta persona que té de venir á parlar ab ella?.. Quant un es culpable, sospita de tot, de tothom...

(Suspirant ab forsa)

Ay Balbina!.. Balbina!..

(Al públich)

Jo 'ls hi dech una explicació, y no m'agrada deurer res... No n'vuy d'inglesos, tot se paga... Escoltin. Fa quince días, los tresos van baixar considerablement, y aquesta baixa, va ser pera mi com si hagués tret una rifeta, que Deu n' hi dó. Surto de casa mes content que l' alcalde quant ha pogut posar un altre primera pedra, y 'm trovo al carrer á un amich meu, que 's diu Capella, y li proposo... La dona, era á dinar á casa d' una seva germana... y proposo al meu amich, d' anantsen a Pedralbes á dinar. Acepta, pujem al tren, després al cotxe, y á ca la Serafina. Allí hi havia dos senyoras; l' una d' ellas molt trista, era la Balbina... una viudeta. L' amich, que no la coneixia, va preguntarli l' perque de la tristesa y ella entre plors, gemechs y sospirs, va dirnos qu' estava á punt de casarse, més qu' havent baixat los tresos. lo seu promés, una de las victimas de la baixa, havia mudat de pensar... Un Baró... no sé si de sexo ó de pergamins... Un convidat no ve d' aquí y menos... dos convidadas... La Balbina y l' altre, las dos molt amables, van acceptar la nostre invitació... Tot fins ara es molt natural. Ningú pot trobarhi res que dir... A las postres... jo m' havia posat d' humor, tenia un xich d' alegroys y vaig tenir ingeni. pera fer entendre á la Balbina, que en lloch de perdre' ab los tresos com lo seu Baró, sortia guanyanthi una bona pacotilla. Una rialleta lo més bonich, va ser la resposta... y á !' endemá dematí...

ESCENA IX

TOMÁS. COLOMA

COL. Lo cotxe es á baix.
To. Está bé.

(Se disposa accionant, á tornar á parlar ablo públich y sens mouers de sa posició, gira 'l cap y veu que la Coloma no s' ha mogut)

Coloma! aquí tens la feyna? qu' esperas?...

COL. Ja me n' vaig... No savia que l' incomodés.

(Se 'n vá)

ESCENA X

TOMAS

Ja s' ferán cárrech que no podia pas contárlosho, devant d' aquesta; es la Coloma, la cambrera; era l' mateix que dirho devant de la dona... jo estava fresch!

(Juntant los dits)

Fan alí, tot li conta. Dispensin la interrupció. Hi tornaréin. A las deu del dematí m' desperto. ¡A las deu del endemà! y m' trovo de colsos sobre la taula, la mateixa qu' haviam dinat. Estava tot sol. En Capella se 'n havia anat, ab la Balbina y l' altre. Tots tres amables y prudentes, no m' van voler interrompre l' son... No hi tinch cap ressentiment ab en Capella, ca, lluny d' aixó... Fins va pagá l' comptel.... Eran, com he dit las deu, y m' feya falta trovar un pretext pera compareixer á casa; y busca que buscarás, no vaig atinar en cap. Per fi, me van

tocar las vuyt del vespre.... Fent un esfors y sense tenir cap excusa pensada, á las nou me decideixo á reintegrarme al domicili conjugal... Pujo la escala, truco, la dona va obrirme, ella mateixa. Se m' tira al demunt, m' abraça, cridant boixa d' alegria; que ho sap tot, y m' allarga un diari de la tarde. Li prenc y llegeixo á poca diferencia, mica més mica menos, lo que sentirán: «En la reunió de electores independientes, que hubo ayer noche en el barrio de Hostafranchs, se presentó uno de los candidatos, don Tomás Saleta, defendiendo con notable empeño su candidatura. Este mediodía debe verificarse otra reunión, asistiendo tambien el propio señor. De nada le valdrán sus desesperados esfuerzos, no saldrá elegido, es un infeliz...» ¡Ets tú; ets tú, va dirme la dona, augmentant las abraçadas. Tu has estat fora de casa ahí y avuy, pera poder assistir á aqueixas reunions!... Quanta d' ansia m' has fet passar!... No deus haver gosat dirrho?.. Y perqué?... No sabs la satisfacció que 'n tendria, de ser la senyora d' un regidor!...

(Cambiant)

Jo devia desenganyarla... pero... y l' valor?... Com no agafarme á la taula de salvació, que ella ab tota candidés m' allargava?... Després de tot. jo 'm deya, á que m' esposo?... Es evident que no sortiré elegit... diu que só un infelis... lo diari ho porta...

(Després de sospirar)

Donchs bé. infelis ó no; me van nombrar, vaig ser elegit, y ja m' tenen pare de la patria.

(Surt Clara mudada completament)

ESCENA XI

TOMÁS. CLARA

CLA. Encare aquí?...

To. Tinch temps...

CLA. (Mirant lo rellotje)

Si, ja passen de las quatre...

To. Aquesta persona qu' esperas?..

CLA. (Rient)

Te dona mala espina? T' has tornat gelós?..

To. Tu mateixa veus...

CLA. Vols ferme enfadar? Te dich que te 'n vagis...

To. No t' enfadis, ja me 'n vaig.

(Ab resignació y ap.)

Despatxaré 'l cotxe á la Plassa de San Jaume, y m' aniré á aburrir un parell d' horas al café. (Alt) No t' impacientis, ja hi arribaré al punt.

(Ap. al anarsen)

Tant mudada!..

(Se n' vá)

ESCENA XII

CLARA

Ay! gracias á Deu qu' ha sortit! Semblava que ho fes á dretas..... quin modo d' entretenirse... y ves, digueuli que feya!..... A mi semblava que 'm punxessin ab agullas; l' altre está á punt de venir, y 's podrián trovar antes de véurem' á mi, y no convé de cap de las maneras.

(Se senten disputas á dintre)

Qu' es aixó?

(Surt Coloma y un Municipal)

ESCENA XIII

CLARA. COLOMA. MUNICIPAL.

COL. Aquest municipal, que perque tinch l' alfombra al balcó, vé aquí y no sé que 's diu.

MUNI. Què digo?... Que mañana á las dotze á la Alcaldia.

CLA. A qué?

MUNI. A pagar la multa.

COL. Si no se la pinta?...

CLA. Usted no debe saber que el señor es regidor?...

MUNI. No savia que aqui n' hi hagués ninguno; pero aunque fuese el alcalde, con toda su persona y su vara...

CLA. Qué?...

MUNI. Nada, señora. (Ap.) No t' emboliquis; hay que defender los vuyt rals. (Alt.) A fé de Quiñones, yo no he volgut...

CLA. Bueno, ya se quitará.

MUNI. Me tiene que manar nada?

CLA. No, retírese.

MUNI. Bien, be. (Ap.) Con todo, ya sabré si con lo del regidor, se me han rifado.

COL. (Acompanyant al Municipal y burlanisen)
Vaya cuan Dios, señor Quiñones; que osté estiga bueno. Ara per punt, no la treuré la alfombra.

(Se n' van la Coloma y l' Municipal)

ESCENA XIV

CLARA

Ahont ha anat á sortir aquest ximple?... Si no que 'm fa llástima, li faria perdre l' empleo.

(Se n' va al mirall)

Estich bé, molt bé... Seria y digna... Es lógich qu' una persona de criteri, al veurerm' vestida tan grave, endevinaría, á primer cop de vista, que ls' negocis á que m' vaig á dedicar... son negocis formals... Tornem á llegir la carta.

(Se la treu de la butxaca)

«Lo porvenir d' aquesta ciutat... de la ilustre Barcelona... lo paper que las senyoras hermosas, estan destinadas á desempenyar... sobre tot quant aquestas senyoras hermosas tenen regidors per marits...

(Surt Coloma)

ESCENA XV

CLARA, COLOMA, Luego BALDOMERO

COL. (Entrant)

Ell.

COL. (Adovantse ls' plechs del vestit)

Lo senyor de la carta?..

COL. Es aquí.

COL. Féslo entrar.

COL. (Ap.) Don Baldomero está de sort.

(A la porta)

Fassi l' favor..

BAL. (Entra, vestit diferent, levita negra, sombrero de copa, molt serio y grave)

Senyora!

(Saluda, li torna Clara ab' una inclinació de cap, tot molt digna)

COL. (Baix á Clara)

Ara me n' aniré á dur alló á n' en Quimet... si vosté vol.

COL. (Ab importancia)

Si, veshi, y al tornar porta... l' diari de la tarde.

COL. Está bé.

(Ap. mirant al anarsen à Baldomero)
Qui l' coneixeria, tan tavalot com es,
y ara més sério qu' un jutje!..

(S' en vá)

ESCENA VI

CLARA, BALDOMERO

BAL. (Torna á saludar, Clara contesta; tot encara més grave que l' altre vegada)

Senyora!

COL. Don...

BAL. Baldomero... vaig neixer à n' el bon temps del avi, y 'l padrí, esparterista acérim, va condenarme á portar per tota la meva vida, aquest nom tan prosaich...

(Ap. mossegantse 'ls llavis)

Surto de caràcter.

(Torna á saludar)

Senyora!

COL. (S' asenta en lo sofà)

Vosté...

(Senyala á Baldomero que seguei en un silló, ell fa com que s' equivoqui y s' asenta en lo sofà, pero quedant à distancia regular)

BAL. (Ap.) Estaré més bé per la declaració.
(Ap.) Podem parlar, sens temor de ser interromputs?..

CLA. Sí; 'l senyor es al Consistori...

BAL. Ja ho savia. Li han entregat una carta meva?

CLA. Sí.

BAL. L' ha llegida?..

CLA. Sé qu' hi llegit: «Lo porvenir d' aquesta ciutat... de la ilustre Barcelona... lo paper que las senyoras hermosas...

BAL. Ha llegit entre ratlla y ratlla?...»

CAL. (Sorpresa)

No 'l comprench...

BAL.

(Ab desenfado)

Ja procuraré ferme entendre... Veurá com nos entendrém.

(Ap, al adonársen del modo que parla)

¡Uy, uy me perdo!

(Clara se 'l mira ab extranyesa,
Baldomero cambia de tó)

Una cosa que vosté no m' negará, senyora, es que en aquestos moments la situació es grave... espantosament gravíssima... N' hi ha entre nosaltres, que no obran pas com deuen...

CLA.

Fan mal.

BAL.

Vuy dirli, que se n' trovaria més d' un, que vol distingirse per una certa... com li diré?.. per una certa exegeració...

CLA.

Se refereix al meu marit...

BAL.

(Tornantse á olvidar del seu caràcter)

Sí. angelet, me refereixo al teu ma...

(Deturantse y fent lo cambi)

Ha semblat á ne 'l meu grupo, perque aquí ahont vosté m' veu, he vingut enviat per un grupo influent... nos ha semblat, que la millor manera de combátrer á n' aquestos exaltats, era l' entendrerns ab las sevas senyoras...

CLA.

No es tonta l' idea... no es tonta...

BAL.

(Modestament)

Original, d' un humil deixeble de Maquiavel-lo, y atent servidor de vosté... Lo difícil pera durho á cap, consistía en trobar lo plenipotenciari. La missió era delicada... se necessitava un home que sapigués ferse simpálich, agradar á las senyoras. Lo sufragi ha decidit la qüestió y...

CLA.

Y es vosté l' elegit?

BAL.

(Més modest que l' altre vegada)

Las votacions.. tenen aquestos caprit-

xos!.. La segona dificultat, era 'l re-soldrer per quina senyora s' comen-saria... Dech ferli aquesta justícia, per unanimitat, sense ni una veu en con-tra, s' ha decidit comensar per la se-nyora del seu espós...

CLA. Per mi?

BAL. Exactament.

CLA. Y ha vingut?

BAL. He vingut...

(Reprimintse mudant de tó, pero intencionadament)

La meva intenció en aquesta primera entrevista, no es més que la de tan-tenjar lo terreno.

CLA. (Ab vivesa)

Anirém més lluny.

BAL. Me n' alegro.

CLA. Sí, més lluny...

BAL. Tant com vulgui...

CLA. Lo que desitja, jo ho desitjo tant com vosté; més que vosté tal vegada...

BAL. (Ab vehemencia)

Impossible, impossible!

CLA. Si ns' trovém separats.

BAL. (Acostantse á ella)

Aproximems.

CLA. (Aixecantse sense prestar atenció)

Tenir una influencia... reunirse á casa las diversas fraccions...

BAL. Lo fet es qu' una senyora que tindria un marit á la esquerra... un... amich á la dreta y bonas relacions... en lo centro... fora quasi una potencia.

CLA. Seria un bell somni.

BAL. A nosaltres dos toca realisar-lo.

CLA. Será; en quant al meu senyor, lo seu poivenir esta assegurat.

BAL. En tot cas no dependrá de mí.

CLA. (Sense escoltarlo)

Un porvenir superb... Y si s' neces-

sari pera lograrho que cambihi, cambiará. Lo farém cambiar desde ls' peus fins al cap.

BAL. Aquest, aquest cambi 's necessita.

CLA. Ja vindrá pels seus passos contats, ja vindrá.

BAL. Acepto l' auguri.

CLA. Més en lo cas que per ferli arriivar fóssin débils las meas forsas, vosté m' ajudara, veritat?

BAL. L' ajudaré, compti ab mi.

(Ap.) Aques es lo moment propici pera la declaració. Allá va.

(Decidit é impetuós)

Sí, l' ajudaré...

CLA. (Retrocedint)

Eh?...

BAL. (Seguint)

No he vingut per altra cosa... Vol per un moment, que deixem apart aquesta conversació?...

CLA. Perqué?

BAL. Porque lo llenguatge de la política, careix de las paraulas necessarias pera explicarli lo que per mí passa... porque jo no só un regidor com los altres, porque per ferli compendrer lo que sento aquí dins, al cor, sería precís...

(Entra Tomás, tot temerós)

ESCENA XVII

Mateixos. TOMÁS

TO (Ab timidesa)

So jo, Clara.

CLA. Ja tornas de casa la Ciutat?

BAL. (Ap.) Lo marit.

TO. Era comensada la sessió.. A las horas, jo que m' he dit... vésten á casa per

compte de aburrirte, anant á passar un parell d' horas al café... dich, al Consistori.

CLA. A ser un altre dia, me feyas enfadar de valent, mes avuy vens lo mes oportú.

(Baix á Baldomero)

Aixís arrivarém mes prompte al nostre objecte...

BAL. Voste créu?...

CLA. Sens dupte.

(Alt)

No hi ha necessitat de que presenti l' un al altre...

TO. (Adovantse l' coll de la camisa y no sabent que dir.

Hum!..:

BAL. (Joch per l' istil)

Hum!...

CLA. S' haurán vist al Consistori, sent regidors tots dos?

BAL. Tots dos...

TO. Lo senyor... Vosté es regidot?

BAL. (Turbat)

Es á dir...

CLA. Vaya: tant regidor com tú... No l' coneixes?

TO. (Mirantse á Baldomero)

Sí... sí... me sembla... recordo... efectivament.

BAL. (Ap.) T' equivocas, mestre.

TO. (Anantsel á mirar

Ara 'n tinch la seguritat.

BAL. (Ap.) Deu habernhi algún que se m' sembla. Millor per mi.

TO. Lò no haberlo conegut á l' acte, es que...

CLA. (Acabantli la frase)

No seyeu al mateix indret tu y 'l senyor...

- To (Agafantse á ls idea)
Justament.
- BAL. Aixó mateix.
- To. Jo sech á la esquerra.
- BAL. Jo á la dreta.
- To. A la extremitat... del extrem... del cap d' avall.
- BAL. A la extremitat... del extrem del cap d' amunt.
- To. Y sent tant gran la distancia que 'ns separa...
- BAL. És enorme la distancia, enorme...
- To. No es cap cosa del altre mon, que vosté al veurem, hagi duptat.
- BAL. Jo duptar?... S' enganya.
(Ab aplom)
L' hi conegut desseguida.
- To. M' ha conegut?
- BLA. (Aplom)
Desseguida!
- To. (Ap.)
Si qu' es raro!... deu ser curt de vista aquest home; aprofitémsen.
(Ab efusió y allargantli la ma.)
L' amich de glorias y fatigas.
(Saludos, apretadas de ma, molta efusió; joch.)
- BAL. (Ab joch.)
Oh, estimat company de municipi!
- To. Oh! el digne con...
(Parant de cop.)
Seria indiscret, estimat company de corporació, preguntarli à qué dech l' honor?...
- BAL. Estava esplicantho á la senyora...
- To. Ah!
- CLA. Lo senyor es d' un grupo...
- To. Ah... ah!...
- CLA. Aquest grupo t' hi vol á dintre...
- To. Ah!... ah!... ah!...
- CLA. Mes com son conegudas las tevas opi-

nióms; com se sab qu' ets inabordable
quant d' ellas se tracti, lo senyor ha
cregut convenient venirme á trovar á
mí, pera veurer si obrant ab tota di-
plomacia, jo podria trová' l' modo...
De ferme mudar?..

TO.

CLA.

Sí.

LO.

(Ab energia)

May... no ho intentis! may!

CLA.

No ho diguis tan resolut. Te 'n hau-
ríu parlat aquest vespre, sent aquí
tots dos, es millor que 'ls deixi, y
vostés poden entendre... Parlan de
política..

TO.

(Ap.) Mosca.

BAL.

(Ap.) Lo tro final.

CLA.

S' ocupan de tots los assumptos de...

(No savent sortirne)

De tots... los assumptos comunals
que están sobre 'l tapet!..

BAL.

(Inquiet)

N' hi ha molts...

CLA.

No hi fa res, tenen temps de sobra.

BAL.

(Ap.) Per fugi 'l voldria.

CLA.

Los abandono...

TO.

(Suplicant)

Cla...

BAL.

(Idem)

Senyora...

CLA.

Los deixo y espero...

(Mirant al seu marit)

No dupto que fent cas omis d' intran-
sigencias, se posarán d' acort.

(Saluda y se 'n va; porta esquerra)

ESCENA XVIII

TOMÁS BALDOMERO (1)

BAL.

(Ap.) Al mitx dels quartos.

TO.

(Ap.) Una sessió que promet...

[4] Vegis la *Advertencia important* que referent á n' aquesta
escena, hi ha en la pagina 6, al peu del Repartiment.

BAL. (Ap.) Lo medi del mocador es més sencill; però ja som al ball, pit al aygua.

To. (Ap.) Me sembla que va á ser divertit.
(Mostrant una cadira á Baldomero)
Fassi l' favor...

BAL. (Sentantse)
Gracias.

(Se miran dissimuladament l' un á l' altre, tots dos encongits)

To. (Ap.) Si obro la boca, compendrà desseguida...

BAL. (Ap.) Ab una paraula no mes que digui, m' descubreixo.

(Altre turbació, se repeteix lo joch. al últim Tomás se decideix)

To. Fa un bon dia avuy...

BAL. Só del seu parer... y fins me permetré anyadir que de temps no n' viam vist d' igual...

To. Es un hivern cruel.

BAL. Sempre vent!...

To. Quant no plou!

BAL. D' aquí que 'l sol d' avuy, sembla mitxa vida.

To. Te rahó.

BAL. Veu? ja tenim un punt sobre 'l que estém entesos.

(Se treu de la butxaca una cagetilla y li ofereix, Tomás pren un cigarrillo).

To. Gracias.

BAL. Veneno nacional!...

To. Ja pot dirho!..

BAL. Altre punt en que estém d' acort.

To. (No s' encenen los mistos.)

Plourá, que fa humitat.

BAL. Aquest Barcelona...

To. Tothom se queixa del reuma.

BAL. Es una calamitat. Veu? conformes un altre vegada.

To. No pot menos de ser aixís.

BAL. Entra gent decenta es natural.

- TO. Jo tinch per principi, posarme sempre al costat de la gent decenta...
- BAL. Y qu' entén vosté, per gent decenta?
- TO. Jo, qu' entençh?
- BAL. Com la defineix?
- TO. Per mi la gent decenta... es la qu' es decenta.
- BAL. Mes suposis que s' presenta una qüestió complicada... per exemple, la de la reforma de Barcelona.
- TO. Se fá.
- BAL. Y 'ls diners?
- TO. Pera qué?
- BAL. Pera pagarla.
- TO. No s' necessitan, se quedan á deurer.
- BAL. Y... la plassa de Catalunya?
- TO. Qué?
- BAL. Quina solució s' hi dona?
- TO. La unica, la radical. Tota ja té amo, donchs qu' edifiqui tothom allá hont vulgui, y llestos!
- BAL. Just; á l' aranya estira cabells!
- TO. Sí, y campi qui puga.
- BAL. Y... com se 'n surt, de la Exposició?
- TO. Ensarronant á tort y á dret; molt de fer l' home, rumbejar per tots cantons, y embolica que fa fort.
- BAL. Pero no vindrán estrangers.
- TO. No haurán pas de venir. D' inglesos aquí mateix, no 'n sortirán pochs ni gayres per la gracia de Deu.
- BAL. Tot ho veu facil; ¿pero y... qué me 'n diu de la Riera d' en Malla?
- TO. (Aturiullat.)
La riera...
- BAL. (Ap.) M' ha acudit á temps.
- TO. (Seguint l' aturidiment)
D' en Malla!
- BAL. Si.
- TO. No hi pot haver parers distints...

- BAL. Donchs n' hi ha mes de cinquanta.
Uns volen que passi per' qui, altres
per' lla, projectes y mes projectes...
To. La gent conforme, tota pensa igual...
Quina es la ratlla mes curta?
BAL. (No entenentlo)
Que diu?
To. (Seguint)
La recta.
BAL. Pero...
To. Donchs no te cap dificultat. Lo des-
vio de la Riera d' en Malla...
BAL. Si.
To. Pel frente, sempre avall y dret y fora!..
BAL. Ben pensat. (Ap) Pot ser furibundo
aquest home, jo l' trovo manso.
(Surt Clara)

ESCENA XIX

Mateixos y CLARA

- CLA. (Ab un diari á la ma y contenint lo seu
furor)
Que tal... que tal?
To. Va marxant.
BAL. Molt be; lo vent... la pluja... 'l fret,
lo tabaco, los mistos, la reforma, la
plassa de Catalunya, la Exposició, 'ls
inglesos y la Riera d' en Malla...
Comensém á entendrerns...
To. Lo qual no te res de extraordinari en-
tre gent decenta.
CLA. (Ab ironía)
Decenta?
To. Donchs!... ¿Qué tens?
CLA. (Reponentse)
Qué tinch?
To. Si.
CLA. (A punt d' estallar)
No coneixes qu' ho sé tot?

To. Tu!

(Aterrorat)

CLA. Sí, senyor.

BAL. (Ap) ¿Que será lo que sap?

To. Lo que 's diu tot..!

CLA. Quantas vegadas tinch de repetirho?
ho sé tot, tot..!

To. (Respirant)

Siga en bon' hora, al menos podré respirar. Ja que ho sabs tot, no ignorarás que no so tan culpable, com sembla á' primera vista... Cert que vaig anar á Pedralves á dinar, pero pensat de cop y volta y sense cap altre intenció; cert que vaig adormirme, mes al despertarme l' endemá dematí, ja qui sab ahont paravan, en Capella, la viudeta, la Balbina, y l' altre.

BAL. (Ap) La Balbina...

CLA. Qu' embolicas? Hola, hola, dinarets á Pedralves... y viudetas ademés... ja passarém comptes... No ho savia...

To. Donchs...

CLA. No 'm referia á n' aixó, poca pena; sinó al discurs que vas fer ahí y que indignantme, acavo de llegir...

To. (Ap) Ja no me 'n recordava que fos orador...

CLA. Un discurs terrible, de juheu. Miri,
(A Baldomero dantli 'l diari)
llegeixi lo que 's va atrevir á dir...

BAL. (Llegint y aparentant que s' horroritsa)
Oh!..

CLA. (Senyalantli ab lo dit)

Y aqui... aqui!..

BAL. Oh!..

CLA. Y allá... allá..!

BAL. Oh!

To. (Ap) Que dimoni dech haver dit? Ve-

yam... fassim lo favor .!

(Baldomero li dona 'l diari)

Déixamhi passá 'ls ulls...

(Llegeix y fent mes exageració
qu' en Baldomero)

Oh... oh... oh..! (Ap) Ara ja ho sab;
sortimne d' una vegada.

(A Clara)

Tu que coneixes tant á fondo lo meu
natural, pots creurer que jo hagi mo-
gut tal escandol, pera oposarme á que
el municipi pagui la cera que 's gasti
per la professó del Corpus? Ves á mi
que se me 'n dona...!

CLA. (Indignada ab lo diari á la ma)

Si aqui diu qu' ets tu!

TO. No jo, l' altre; l' altre Tomás Saleta,
lo verdader, l' auténtich, lo llegítim...
¡lo regidor de devó!..

CLA. De devó?

TO. Sí; jo ho so de per riurer.

CLA. Tú ets regidor de...

TO. (Interrumpintla)

De cap mena, no 'n só!

CLA. No!

BAL. Vosté no n' es?..

TO. No senyors...

(Confós y disculpantse)

Jo anava á dirtho... més com m' ha-
via despertat á las deu de l' en-
demá...

CLA. Enganyarme d' aquest modo..! Sos-
tenirho ab tal aplom?... ¡Faig posta,
que ningú més, fora capás de ferho...

BAL. Y qué s' hi jugaria?

CLA. Tot lo que vulgui.

BAL. Pagui qu' es gata.

(Ab galantería)

Ja li portaré 'l compte.

(Quadrantse)

Aqui 'n te un altre.

- CLA. Vosté?
- BAL. Tampoch só regidor!
- TO. No estranyo que m' hagi conegut!..
Y á que obeheix la seva visita?
- BAL. A la baixa dels tresos... Jo m' casava
ab la viudeta, la Balbina...
- TO. Vosté es lo baró?
- BAL. No que seré famella!.. Que no veu
que porto calsas? Vaig saber lo de Pe-
dralves... y son tant dolsas las repre-
salias...
- CLA. (Coqueta)
Oh!
- TO. (Alarmat)
Eh?
(Surt Coloma, seguida del municipal)

ESCENA XX

Tots

- COL. (Al municipal)
Veyám si ara baladreará, devant per
devant dels seus *quefes*. Aquí té un
ambo de regidors.
- MUNI. (Ap.) Déjame cridar bien fuerte. Ya
sé que no hay perill, porque tot es
mentida. (Cridant) Ni que n' hi hayan
vinticinch, y el obispo y el cheneral...
En donde están?
- COL. Aquí 'ls tiene.
(Senyalantlos)
- Miri llusso.
- TO. Jo no... (Escusantse)
- BAL. Idem.
- CLA. (Enfadada reprimintse)
Feyan la brometa. No ho son, ni l' un
ni l' altre.
- MUNI. A mi no se m' engalina... Por esto, y
á no ser del nou...
- TO. Qué?

MUNI. No saben lo que passa? no han llechit la última hora?

(Trayentse un paper)

BAL. Vinga.

(Llegeix)

Ha pujat nou ministeri; se muda 'l ajuntament.

COL. Lo treuhen, ja era hora, gracias á Deu!

MUNI. Jo hago falta en el carré.

(Saludant)

Señores... Lo dicho, mañana á las dotze á l' alcaldía, por la alfombra y la ensarronada al principio de autoridad.

(Se n' vá 'l municipal)

TO.

(Trayentse monedas de la butxaca)

Ya te contentarás ab una pesseta.

(A Coloma)

Te donálhi.

(Se n' vá Coloma)

ESCENA XXI

BALDOMERO, TOMÁS, CLARA

CLA. Lo pitxor d' aquesta embrolla, es que, ¿sabs alló qu' has firmat sense mirar?..

TO.

(Anguniós)

Sí...

CLA.

No era una factura; era una sollicitut que l' has firmada, com si fossis regidor, y ja deu ser á casa la Ciutat.

BAL.

(Qu' ha continuat llegint lo paper)

Ja está fresch... usurpació d' estat... falsificació... article 273 del códich. (Ap.) Pel descosit.

TO.

(Aterrat)

Endevant!

BAL.

Vint anys de presiri, y si 'ls jutjes s' hi empenyan, lo clavan al pal.

CLA.

Ja estás fresch!

BAL. (Content, llegint)
Qué miro? no m' enganyo, no m' fan
los ulls pampallugas!..

To. Qu' es?..

CLA. Qué hi ha?..

BAL. Los tresos han pujat un deu per cent.

To. A mi sí que... vaig vendre!...

BAL. (Depressa)

Ja só rich, ricatxo, millonari... no
tinch de fer economías y m' caso.....
Dret á casa la viuda... la Balbina, fir-
marem las paus... vinga enllestir los
papers, llicencia closa, correrán los
quartos... ab los capellans tot s' arre-
gla aixís... Total vuyt dias. Tinch lo
gust de convidarlos á la boda.

(Saludant molt atent, agafa la ma
de Clara y li estreny)

Senyora, als peus de vosté!

(S' abraça ab Tomás)

Abur, ex-company de municipi!

(Trova al passar á Coloma qu' entra,
y li toca la cara.)

Adeu la flor y nata de las cambreras!

(Se n' vá)

COL. Memorias!...

ESCENA ÚLTIMA

CLARA. TOMAS. COLOMA.

CLA. Alsa, vint anyets de presidi; t' está
bé, fort!... ¿Veus ahont porta una
mala conducta?...

To. (Á Coloma tot temerós)

Aquell paper... ja es presentat!..

COL. (A Clara)

Vol di 'l d' en Quimet?

CLA. Sí.

COL. No, aqui 'l tinch.

(Trayentsel de la butxaca)

Digui qu' are deurá ser...

- To. Paper mullat.
- COL. Vamos, paper del estat; ja no es...
Vaja bo pera...
- To. (Prenentlo y anantlo á esquinsa_r)
Esquinsarlo.
(Clara y Coloma una á cada costat, la última lo detura)
- COL. Que fa? 'M costa una pesseta.
- CAL. (Senyalant al públich)
Lo que sobra, aqui hi haurán parents ó amichs d' algún regidor, y si be ho demanas, no serán pas tan poch considerats, que no s' hi enpenyen pera eolocar á n' en Qimet!..
- To. (Al públich adelantantse)
Si li poden alcansá,
gracias mil per tal favor;
no té exigencia, en rigor
no mes demana cobrá...
- CLA. (Seguint)
Secretari, mustassá
agutzil, y lo que m' callo;
per tot es bo, no ho detallo
per no molestarlos mes...
- COL. (Acabant)
Fins també, si convingués,
serviria de caballo.

Aquesta obra y las demás del mateix autor, que 's detallan en la pág. 4.ª, se trovarán de venda en totes las principals llibrerías de Catalunya, Depósit general en casa l' editor, don I. Lopez Bernagossi, Rambla del Mitx, núm. 20, en lo Centro de suscripciones de don Joseph Camps, carrer de Caspe, núm. 97, y en casa del senyor Delegat de obras dramáticas, don Ramiro Monfort y Arxer, plassa de Sta. Ana, núm. 8, 3.er pis, 1.ª porta.
